Ч. 110. Неділя 18 (31) мая 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Наради буковиньских послів. — Розрухи в Хорватиї. — З угорского сойму.)

З Відня доносять, що в середу відбула ся там конференция пос. Н. Василька, пос. д-ра Штравхера і провідника румуньскої демократичної партиї Ончула в справі полагодженя національного питаня на Буковині. По довгій дискусиї рішено, що першим заходом до направи сумних національних і економічних відносин на Буковині єсть виборча реформа до сойму на основі демократичній, супротив чого належить домагати ся заведеня безпосердного і тайного права голосованя, щоби втягнути безправні доси маси до чинного політичного житя. Акциєю в повисшім напрямі має заняти ся названа між-партийна спілка. В нарадах брав участь також редактор часописи „Bukowinaer Post,“ М. Штекль.

Про розрухи в Хорватиї надходять дальші вісти. Вибухли нові розрухи в Гробнику і Зенк. Коло Івопляня селяни уоружені в дручки кинули ся на жандармерию; жандарми стали стріляти і зранили кільканайцятьох селян. Оден жандарм тяжко ранений. Подібна бійка між селянами а жандармерию лучила ся також коло Злятар. Селяни були уоружені в сокири і буки. Один селянин і один жандарм від удару сокирою тяжко ранені. В самім Задарі демонстрациї відбувають ся майже що дня. Онегди велику демонстрацию урядили студенти. В великім числі переходили улицями, викрикуючи з причини арештовань і входу поліциї до університету. Демонстрантів розбила поліция. — Про архиепископа з Задару о. Поссіловіча, котрий виїхав онегди до Риму, доносять, що був принятий у папи. Архиепископ просив папу о поміч для Хорватів. Рівночасно з тим розвивають хорватскі і словіньскі посли з Дальматиї і Істриї живу діяльність в користь хорватского руху. Онегди відбули ся у Відни наради хорватских послів з Дальматиї і Істриї, в котрих взяв участь також посол до хорватского сойму др. Мазура. Др. Мазура дав поясненя що-до фактичних відносин в Хорватиї, сказав, що виконанє засудів смерти здержано внаслідок численних телеґрамів до Цісаря — а вкінци раджено над виданем маніфесту до заграниці в справі розрухів в Хорватиї. Маніфест той вже появив ся а підписали єго всї словіньскі і хорватскі посли з Істриї, Дальматиї і Триєсту. В маніфесті зазначує ся, що розрухи тревають вже три тижні, а що помимо заведеня наглих судів розрухи тревають дальше, то посли з Дальматиї, Істриї і Триєсту уважають за відповідне виступити в обороні своїх земляків. Посли звертали ся і до Цісаря і просили о авдиенцию, котру відмовлено, та хорватскі посли мають те почуте, що сповнили свій обовязок. Дальше розказує ся в маніфесті про факти розрухів і вказує ся, що стан в Хорватиї є справді грізний. Признають се також урядові донесеня, а до здавленя розрухів не вистарчають вже війска місцеві, коли спроваджують там нові відділи з цілої Угорщини. Головну часть маніфесту становлять жалоби хорватского населеня. Тільно 3% людности має право голосованя, але навіть тих не допускає ся до свобідного вибору. Вибори фабрикують ся тером і обманьством. В жаднім краю праса не єсть так здавлена як в Хорватиї. Нарід хорватский визискуваний також що до прав хорватского і на поли фінансовім та економічнім. Мадяри господарять так як в краю завойованім силою. Маніфест кінчить ся тим, що стануди в обороні покривджених. В першій мірі подяка тота належить ся прасі заграничній, німецкій і італіяньскій і деяким славяньским народам, а передовсім Словінцям і Сербам. Маніфест хорватских і словіньских послів має вийти також в мові німецкій, францускій і анґлійскій.

В угорскім соймі Кошутівці ведуть дальше обструкцию витревало. Ціле засїданє в середу виповнила промова пос. Ґабаніого в справі відповіди президента кабінету Селя що-до стану ex lex. Бесідник відчитав богато розпоряджень і витинків з часописий, а вкінци почав обговорювати звістну подію ґр. Апоніого на двірскім балю, однак ґр. Апоні відобрав єму голос, але п. Ґабані звернув ся ще до Селя і візвав єго подати ся до димісиї.

---

7)

РУСЯВЕ ВОЛОСЄ.

(З англійского — **А. Серджента.**

(Дальше).

5.

Осторога прийшла за пізно. Полковник Оствальд очевидячки почув слова, які Дияна сказала. Ба, Юриеви навіть здавало ся, коли він відтак все розважив, що она умисно піднесла голос. Чи то було можливе, аби она з розвагою вибрала таку дорогу, аби єго освободити з немилого положеня?

Полковник поглянув на них як скажений. Єго строгі, правильні черти мали рідку прикмету виявляти глум або сніг і в тій хвили виглядав так, немов би не міг заволодіти собою. Але він здержав слова, які видко мав на устах — бодай на кілька хвиль. Дав хлопцеви, що попихав єго візок, знак, аби відійшов, а відтак глядячи то на Дияну то на свого братанка, почав говорити.

— Чи сьмію спитати, що мають значити ті слова, які я чув? — сказав трясучи ся з гніву з вимушеною чемностию.

— Они, як мені здасть ся, були цілком виразні — відповіла Дияна, заки ще ошоломлений Юрий мав час отворити уста.

— Я відмовила Юриеви моєї руки, стрийку, і то все.

Она сказала то з любою усьмішкою, але гнів полковника не унимав ся.

— А що то має значити, що ти єму відмовила? Від давна вже було моїм наміром, аби ви побрали ся. Він, як здасть ся, зробив мою волю і просив тебе о руку? — На щастє полковник не ждав на відповідь. — Чому ти не можеш вдоволити єго просьбі?

— Стрийку, то несправедливо — відозвав ся Юрий, але в тій хвили положила єму Дияна руку на рамя і перебила єго бесіду так живо, що він не міг дальше говорити.

— Ви не можете жадати, аби я в такій важній для мене справі підчиняла ся вашій волі, коли она не годить ся з моєю — сказала она. — То страшно некрасно з моєї сторони, що я так говорю, правда, Юрий? Ви, стрийку, знаєте, що Юрий єсть для мене так як брат, але то цілком що иншого як віддавати ся за него.

— Ми ще о тій справі поговоримо — сказав полковник строго — а тимчасом ти можеш роздумати над наслідками твого непослуху для твоєї матери і для тебе самої.

Він дав знак служачому, що стояв о кільканайцять кроків від них, аби завіз єго до дому і Юрий, що з серця бажав, аби раз та справа скінчила ся, остав з Дияною сам.

— Чи то має бути погроза? — спитав.

— То нічого не значить, що то має бути; він не зробить мені нічо злого.

— Але може гнівати ся, кричати —

— О, він і в найбільшім гніві єсть все джентельменом і я умію впрочім оцінити єго гнів з причини такого заводу. Чи ти не бачиш, що то мені навіть честь приносить?

— Люба Дияно, хоч ти говориш так, немов би то була маловажна річ, то однако дуже добре знаєш, що й для тебе і для твоєї матери буде дуже немило, коли він справді буде гнівати ся. Він міг би навіть —

— Вигнати нас з дому? І я о тім думала. Але я маю ще на него оружиє.

— То не повинно бути. Я пійду до него і скажу —

— Що ти єму скажеш? — перебила Дияна, сьміючи ся, але її сьміх цілком не був веселий. — Що я подібна до історичної панни Бекстер, котра відмовила мужчині руки, заки він о неї просив? Ні, Юрий, то ти не можеш зробити. Ти мусиш розважити, в яке фальшиве положенє поставив би ти мене. Мусиш цілу справу лишити.

— Мені здасть ся — вирвалось молодому чоловікови з силою — немов би з нас двоїх я був в нечестнійшім положеню. Ти приймаєш мою вину на себе —

— Не велику вину, правда? — спитала Дияна, все ще сьміючи ся. — Ні, Юрий, тепер, коли вже так далеко зайшло, мусиш мені полишити й дальшу роботу. Я даю тобі слово,

Новинки.

Львів дня 30 го мая 1903.

— **Іменованя.** Краєвий Виділ іменував укінчених техніків Альфреда Ґавалевича і Володислава Петровского тимчасовими інжинерами-ад'юнктами в технічно-дороговім відділї кр. виділу. — Заступником директора державних зелїзниць в Кракові іменований старший інспектор зел. держ. Спіридіон Макаревич.

— **З львівскої архиепархії.** Завідательство в Томашівцях одержав о. Мирон Коритко. — Сотрудництва одержали оо.: Ник. Мриглодович в Дубківцях і Ал. Пеленьский в Короцци. — О. Томі Березовскому з Дубравки уділено 6-тижневої відпустки. — Презенту на парохію Володимирцї одержав о. Йосиф Логиньский з Журавна. — На конкурс з реченцем до 16-го червня виставлені парохії: Довге, калуского деканата і Томашівцї, журавеньского деканата.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** подає до відомости: З днем 1-го червня с. р. аж до кінця вересня буде видавати ся для подорожуючої публики телеґрами віденьского заведеня метеорольоґічного, заповідаючі сподіваний стан воздуха на найблизшу добу, в слїдуючих стациях зелїзничих: у Львові, Перемишли, Стрию, Бродах, Лавочнім, Сколїм і Новім Загірю. — Долучені до сих телеґрамів мапи метеорольоґічні дають погляд на загальний стан воздуха в Европі.

— **Конкурси** розписали: Краєвий виділ на посаду секундаря в загальнім шпитали в Снятинї з реченцем до 15 червня. — Ц. к. Намістництво на посаду скриптора евентуально амануента, а також практиканта при бібліотецї унїверситету в Кракові. — Повітовий виділ в Золочеві на посаду кондуктора для громадских доріг з реченцем до 10-го червня. — Ц. к. нотарияльна палата у Львові на посаду нотаря в Копичинцях, Тернополи і Вишнївчику з реченцем до 15 червня.

— **200-лїтний ювилей Петербурга.** На тайнім засїданю львівскої міскої ради в середу, ухвалено на внесене д-ра Рутовского перейти мовчанкою до денного порядку над запрошенем на ювилей Петербурга. — Міска рада в Празї ухвалила не висилати делеґатів на ювилей міста Петербурга.

— **Вісти з Буковини.** Концерт в 42 роковини смерти Тараса Шевченка устроює руска молодїж мужеской і женьской учительскої семинарії в Чернівцях ві второк дня 2-го червня с. р. о $7^1/_2$ годинї вечером у великій сали музичного товариства. Проґрама добірна. Чистий дохід призначений на бідних учеників. Є се перший концерт, який устроюють черновецкі учительскі семинарії в честь Тараса. — Популярний концерт в честь Тараса Шевченка устроює товариство україньских студентів „Січ“ в Чернівцях, в недїлю дня 31-го с. м. у великій сали „Народного Дому“. Початок о 2 годинї пополудни. На проґраму зложать ся сьпіви, деклямациї і популярні промови про Шевченка. — Імматрикуляция в біжучім семестрі новозаписаних звичайних слухачів всїх виділів черновецкого унїверситету відбуде ся дня 20 червня с. р. о 11 год. перед полуднем. — Краєвий референт санїтарний, правительственний радник Ключенко виїхав з Чернівців до Парижа.

— **Про крадежі на зелїзницях** доносить N. fr. Presse, що дня 21-го с. м. вкрадено ґр Старженьскій із замкненого куфра дорогоцїнности за 60.000 корон. Куфер був наданий за рецепісом. Щоби зловити злодїя, сховав ся за слїдуючою турою службовою тих самих кондукторів в куфрі „наданім на вагу“ аґент полїцийний. Підчас їзди отворив той куфер підробленим ключем старший кондуктор Шасток (може Шостак?) Злодїя і 14 спільників арештовано. Дорогоцїнности ґр. Старженьскої знайшли ся у Львові. — Краківска полїция зложила вже спис всїх дорогоцїнностий походячих з крадежий, а сконфіскованих у арештованих пятьох старших кондукторів. Спис той обнимає 144 рубрик. Під неодним з них єсть записаних і по кільканайцять предметів. Спис той передано судови карному. Також і суд віденьский зажадав присланя собі того спису. Де буде відбувати ся головна розправа, поки що не знати. Кажуть, що віденьский суд жадає для себе права, а то длятого, що перше відкрите крадежий зроблено у Відни. В звязи з тим має стояти і та обставина, що Францїшку Настаборску, спільничку кондукторів і доси ще не відставлено до Кракова. З другої же сторони краківскі ґазети доносять, що процес відбуде ся в Кракові і що Настаборску вже сими днями приставлять до тамошного суду.

— **Проф. Фальб** заповідає на червень таку погоду: Від 1 до 8 в многих місцях бурі, а переважно в Австриї. Ті бурі будуть однако сухі, з громами і лискаками, а дощу буде мало. Теплота середна. — Від 9 до 13 погода і посуха, хотяй теплота починає опадати. День 10 червня є вправдї критичним третої степени, але з огляду на сушу, остане без всякого значіня. — Від 14 до 22 великі дощі, в полудневих сторонах бурі, а в горах снїги. Теплота піднесе ся до нормальної. — Від 21 до 30 дощі падуть дальше. Бурі притихнуть, але зможуть ся коло кінця місяця і тодї більші дощі будуть падати. Теплота значно опаде.

— **Огні.** Дня 26 с. м. о 9 год вечером вибух огонь в Деревнї, пов. жовківского, і знищив 49 будинків господарских, належачих до 24 тамошних селян. Будинки були переважно обезпечені. Шкода виносить 13 000 К. Причиною було, здаєсь, підпалене. В Гамарни ad Суха Воля, повіта чесанівского, погоріли три господарі а то Михайло Дрозд, у котрого займило ся і Михайло Мацюх, Василь Онишко. Єсть підозрінє, що Дрозд сам підложив огонь, бо его будинки вартости 200 корон були асекуровані на 464 корон.

— **Пригадка.** Час замовляти книжки на премії! Канцелярия Тов. педаґоґічного пригадує в тій справі всїм Радам шкільним місцевим, сьвященикам і учителям, що при безпосередних замовленях на квоту 10 кор. дає 10% опусту, просить однак, щоби замовляти вчасно т. є. в першій половинї червня і то на адресу: Ольга Барвіньска ул. Собіщини ч. 5. За точність в пізнїйших замовленях канцелярия не відповідає, бо тогдї годї все на час опакувати і вислати Книжки висилаєсь лишень за готівку або за послїплатою. На фрахт і почтову посилку просить ся при грошевих посилках долучати, бо канцелярия не в силї порта оплачувати. Крім поданих в нїм книжок вийшли: ч. 104 Повісти Ярошиньскої, цїна 24 с., оправна 40 с.; ч. 105 Мами. Нарис Віри Лебедової, цїна 20 с.; ч. 106 Ів. Франка: Абуказемові капцї, цїна 60 сот., оправна 90 с.; ч. 107 ,Др. Пачовский: Народні думи II. часть 55 с., оправна 85 с.; О. Глодзїньский: Огород шкільний, цїна 50 сот.

що знаю, що роблю. Ти не сьмієш справдї зрадити — тепер говорила она дуже поважно — що я не приймила твого предложеня, заки ти его зробив. То було би признанє, яке в очах полковника Оствальда робило би з мене дївчину без всякого ніжного чувства. Не сьмієш нї слова о тім нікому сказати.

— Менї дуже прикро, Дияно —

— Ну й менї прикро — відповіла весело — що ми цїлу справу так з противного кінця розпочали, але оно було би ще гірше, колиб ти був дав намовити ся женити ся зі мною, або колиб я була згодила ся на те, коли ні одно з нас не чує для другого нїчого більше як брат або сестра. Ми, Юрий, брат і сестра — вірні приятелї і товариші — і як Бог позволить, лишимо ся такими аж до послїдної хвилї.

Она подала єму щиро руку, котру Юрий взяв і притиснув до уст.

— Ах, в такий спосіб не поводять ся братя з сестрами — сказала Дияна з веселим усьміхом, але при тім відвернула ся, аби він не бачив, що єї очи були повні сльоз.

Пішли обоє мовчки до дому і були вже перед дверми, коли Юрий вкінци тихо відозвав ся:

— Я незвичайно тобі вдячний, Дияно.

— Що я не хочу іти за тебе?

— Ти знаєш, що я так не гадаю. За те, що ти менї помогла — твою приязнь — твоє співчутє менї показала. Я їх потребую; ах, як би я хотїв — як би я хотїв, аби міг тобі всьо сказати.

— Скажи менї всьо і позволь, аби й дальтобі помагала.

Він потряс головою.

— Не знаю, як справа зложить ся. Не можу нї з тобою нї з ким иншим вже тепер о тім говорити.

— Ах, Юрий — сказала молода дївчина живо — маю надїю, що на достойна тебе, що она буде тобі доброю женою!

Він почервонів як грань аж по мягке, темне волосє; виглядав на дуже нещасливого. Дияна в тій хвили пізнала, що не всьо в ладї, але не хотїла більше на него напирати, хоч він може був би їй всьо сказав, коли би она була на те наставала. Она зволїкала нерішучо, він мовчав і так нагода минула.

Ґраф Гексем вийшов напротив них з дверий і глядїв з підозрінєм то на одно то на друге, так як перше полковник. Був насуплений і невдоволений. Від хвилї, як полковник перебив розмову молодих людий в огородї, не бачив він свого господаря і він мав справедливу причину гадати, що Юрий просив панну Гельмонт о руку та що она его вислухала. Тому его лице було поважне і захмарене.

— Ви вже йдете пане ґрафе? — спитала Дияна трохи здивована. — Я гадала, що лишите ся і з'їсте з нами обід.

— Нї, дякую. Спішу ся до поїзду — я умовив ся — бурмотів ґраф.

— Я вас проведу алеєю — сказала Дияна мило. — Юрий, піди до мами і скажи, куди я пішла. Як тепер чудово красно перед заходом сонця!

Дивна річ, але женщина зуміє мужчину цїлковито підійти. Юрий Оствальд і ґраф Гексем були оба очаровані поведенєм Дияни. Она стрічала доси ґрафа холодно і нїколи не дала єму нї найменшого приводу, аби він визнав їй свою любов, а тепер усьміхала ся до него і говорила так тепло, сердечно, як ще нїколи. Юрий питав себе з зачудованєм, що має значити та зміна, а ґраф Гексем сам не знав, чи має дивувати ся чи тїшити ся з свого щастя.

Юрий відповідно до жаданя Дияни пійшов до єї матери і застав паню Гельмонт незвичайно рознервовану і зворушену.

Она сидїла в хорошій, малій комнатї, на софі і держала в руках якусь роботу; але єї руки так дрожали, що ледве могла удержати голку в пальцях. Була сама, бо Шварценеґи пійшли вже були до дому.

Опустила роботу і поглянула на Юрия.

— Чи то правда? Чи дїйстно правда? — крикнула скоро. — Ах, Юрий, чи ти зробив то, чого стрий жадав? Слава Богу!

— Але, тїтко — Дияна не хоче мене — сказав молодий чоловік з чувством, що в тім способі представленя річи лежить щось негідного і трусливого, а однако не знав, що мав иншого сказати.

— Юрий!

— Она каже, що не хоче вийти за мене — сказав Юрий і спустив очи.

Лице панї Гельмонтової могло в тій хвили послужити маляреви за студию найрізнороднїйших чувств. Зачудованє, недовірчивість, гнїв, страх відбивали ся в нїм по черзї. Кілька хвиль не могла слова вимовити і коли вкінци прийшла до слова, скрикнула лиш зворушеним голосом:

— То неправда! Она не могла того сказати. Она за дуже тебе любить. То неможливо!

— Она любить мене як сестра — відповів Юрий — але сказала, що нїчо не спонукає єї віддати ся за мене.

— То хиба ти уразив єї чим. Она не гадає так, як говорить — відповіла панї Гельмонт тремтячи. — Ти єї не знаєш, так як я. Полиши менї всьо.

— Ви, тїточко, бажали би того подружа? — спитав здивований Юрий. — Доси ви нїколи про те не говорили.

Відозва.

Родимці! Рідне наше слово, наша рідна пісня не мають приюту!

Дорога рідна мова, наша звучна, сердечна пісня не має пристановища на галицкій Руси! Цінні архитвори музики з невичерпаною скарбницею нашої народної думи-пісни не мають спроможности виступити в цілім своїм блеску перед сьвітом.

Занепадає творчість руского духа на поли найпластичнійшої поезиї і найбільше програмової музики: на поли драми і опери з тих внішних причин, які до тепер руский нарід не зміг усунути, не був в силі змінити кориснійше.

Не маємо театру, не маємо постійної опери.

Тримілїоновий руский нарід в Галичині за більше чим пів віковий час свого народного пробудженя не успів здвигнути сьвятинї для народної Музи. Тримілїоновий руский нарід від трийцяти літ, як основано руский театр, дає скитати ся єму в комірнім без захисту, без пристановища, без точки опертя. А сей тримілїоновий нарід міг би так легко, без труду, без висиленя сповнити сю мрію, перевести в діло всякі дотичні проекти. Нехай тримілїоновий нарід скине ся лишень на один рік по два сотики, а сейчас нині можна приступати до будови театру. Три мілїони по два сотики чинить 60.000 К річно, а за три роки дало би суму около 200.000 К, за яку театр при помочи до тепер узбираних гроший і належних субвенций міг би станути в монументальнім виді.

Здавало ся, немов справа будови театру заснітила ся, немов уступила перед иншими, немов то пильнїйшими кличами, немов стратила популярність між широким загалом нашої суспільности. Аж ось за ініцiятивою др. Олесницкого основав ся окремий комітет з відпоручників трех товариств: „Просьвіти,“ „Рускої Бесіди“ і „Тов. ім. Котляревского“ для переведеня предложеного др. Олесницким пляну будови театру.

Згаданий комітет постарає ся о основане фондациї народного театру, щоби она була вічною і на завсігди власностию цілого народа. Устрій театру узглядинть переміну театральної салї на віча і забави. Пляни замовлені вже у одної з найславнійших европейских фірм, яка специяльно займає ся будовою театрів на цілім континентї. Будову повірять одній первоpядній краєвій фірмі, яка переведе єї по можности краєвими силами.

В столиці князя Льва, де завсігди живе 20.000 руского населеня, де находить ся найчисленнійша громада рускої інтелїґенциї, де сходять ся усі нитки найріжнороднійших інтересів населеня цілого краю — ми не маємо не лише театральної салї, але не посідаємо жадної салї на збори та віча, на концерти та забави і взагалї на більші, загальнїйші збори, де радило би ся над жизненними квестиями. Тож подвійно, потрійно пильною і дорогою повинна нам бути потреба здвигненя в столици краю будови, яка сьвідчила би про жизненність і силу руского народа та заспокоїла би наші пекучі потреби. Берім ся до дїла і то не відкладаючи. Кождий, хто прочитає сї слова, нехай сейчас зложить сам і збере від своїх знакомих сей мінїмальний річний податок: двох сотиків. Не журіть ся братя, що се за мало, що не кождий зложить. Прецінь кождий з тих трох мілїонів нашого народа сповідає ся бодай раз до року, тож певно і кождий зможе через рік зложити два сотики на театр! Стараймо ся, не щоби богато давали, лише щоби як найбільше людий дало. Подаймо кождому нагоду причинити ся до до величного дїла нашої народної культури. Нехай весь народ буде міг з гордостию виписати на новім храмі правдиву девізу: Народ собі!

За Виділ „Українсько-руского Товариства ім. Івана Котляревского“ у Львові:

Іларий Огоновский — голова. *Мария Жураківска* — секретарка.

Гроші належить присилати на адресу Товариства ім. Котляревского, або на книжочку ч. 800 Краєвого Союза кредитового у Львові, ринок 10.

— Як я могла? Як могла я говорити, доки не, знала чи твій стрий бажав би собі того? Я бажала того цїле моє житє. Не задля мене — ах нї, але задля неї. Колиб ви обоє побрали ся, то я знала би, що Дияна нїколи не терпіла би того, що я перетерпіла!

Юрий вхопив руку бідної женщини.

— Я не знав, що ви мусїли терпіти, люба тїточко! — сказав з співчутєм. Якийсь жаль обудив ся в єго души.

— Ах, я богато перетерпіла в молодшім віцї. Ти за молодий, аби то памятати — ти був ще в школах, коли я сюди спровадила ся. Знаєш, що я лиш далека своячка твого стрийка — деякі люди сказали би навіть, що то ніяке свояцтво. Я віддала ся за капітана від артилериї, Гельмонта, він був для мене дуже добрим мужем, доки жив, але він умер, як Франц був ще дитиною і лишив мене без крейцаря. Ах, мій дорогий Юрию, дай Боже, аби ти нїколи не за знав, що то значить, як твої дїти плачуть о кусник хлїба, коли ти нічого для них не маєш. Роботи не могла я дістати, гроший не мала — я гадала, що з голоду помремо. Я волїла-б була радше кинути ся в Тамізу разом з моїми дїтьми, як пустити ся на дорогу, яка лишає ся женщинам в таким положеню — я не знала, що дїяти. І одного вечера я вийшла — дїти причепили ся до мене — і гадала зробити нуждї конець. Один пан на улици приступив до мене і спитав, що менї бракує і чи він не міг би менї помогти. Спершу я наляклалась, але відтак побачила я, що він лиш з доброго серця промовив до мене, і всьо єму оповіла. І — і — то був твій стрий, твій стрий Генрих Оствальд.

— Того я не знав — промовив Юрий.

— Нї, він був надто добрий, аби про те говорити. Дав менї гроший і велїв купити одїня і їди, а відтак коли ми знов поприбирали ся, забрав нас всїх сюди і віддав менї веденє цїлого свого господарства. Як знаєш, посилав Франца до школи а пізнїйше на унїверситет та дав Дияну як найлїпше виховати. Часом він трохи прикрий, але має найлїпше серце.

— Справдї так — сказав Юрий поволи.

— І від самого початку — говорила пані Гельмонт живо — вбив собі в голову, що ти ожениш ся з Дияною. То було єго найщирійше бажане, о тім говорив він менї сотки разів. То єго бажане від многих лїт, а тепер, коли она не хоче, я не знаю, що він зробить.

— Він буде справедливий — не зробить нїчого. Чого ви боїте ся?

— Ах, Юрий, Юрий — говорила тїтка кладучи руку на єго рамя — як би він нас вигнав знов в сьвіт! Того я бою ся не задля себе, але задля неї! Часом приснить ся менї в ночи, що ми знов перемерзлі, голодні, бояzливі блукаємо по улицях Льондона — і я вже не маю тої сили, що перше — і я буджу ся з плачем, а серце так бє ся, немов би хотїло вискочити з грудий, цїле тїло дрожить на мнї зі страху і болить від утоми. Що з нами буде, коли він розгнїває ся і прожене нас з свого дому?

— Алеж люба тїточко, Дияна вже не дитина. Ви не будете потребувати старати ся нї о своє нї о єї удержане, навіть колиб стало ся щось найгіршого і стрий прогнав вас з дому. Франц також жиє. І я не дав би вам марно пропасти, а Дияна чейже зможе постарати ся сама о своє удержане. Лиш більше відваги, а всьо буде лїпше, як гадаєте.

(Дальше буде).

Телеґрами.

Відень 30 мая. Є. В. Цїсар повернув вчера з Бруку до Відня.

Відень 30 мая. Італїяньский амбасадор у Відни ґр. Нїґра одержав від свого правительства приказ висказати ґр. Ґолуховскому жаль з причини антиавстрийских демонстраций в деяких італїяньских містах і впевнити єго про тїсну приязнь Італїї для Австриї.

Відень 30 мая. Прибув сюди муж голяндскої королевої кн. Генрик Мекленбурский, повитаний на двiрци Цїсарем. Князь замешкав в цїсарскій палатї.

Константинополь 30 мая. Султан заявив вчера амбасадорам Австриї і Росиї, що реформи в Македониї успішно переводять ся і що він вдоволений з висліду походу турецких войск против Альбанцїв.

Константинополь 30 мая. Поголоски о намірених замахах на амбасаду російску і инші уважають тут пересадними.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).